

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu **Š. S., S. E.**, *zastúpeného advokátom JUDr. V. Z.*, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Košiciach**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 3. septembra 2007, č. 2007/00752, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. apríla 2008, č. k. 6 S 112/2007-63, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. apríla 2008, č. k. 6 S 112/2007-63 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie stavebného úradu – mesta Trebišov zo dňa 18. júna 2007, číslo 3495/07, ktorým bolo rozhodnuté o umiestnení stavby „R. F. – P.“ na pozemku označenom ako parcela č. X. v katastrálnom území Trebišov tak, ako je to zakreslené vo výkrese celkovej a koordinačnej situácie stavby, ktorý tvorí neoddeliteľnú časť rozhodnutia stavebného úradu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že postup správnych (stavebných) orgánov bol v súlade s právnymi požiadavkami obsiahnutými v príslušných ustanoveniach právnych predpisov.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, žalobe vyhovel, zrušil rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové konanie. Uviedol, že v konaní pred krajským súdom došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne posúdenie vo veci a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej zopakoval dôvody žaloby, že žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu i napriek tomu, že tento nepostupoval v konaní vedúcom k vydaniu rozhodnutia o umiestnení stavby č. 3495/07 z 18.06.2007 v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) a jeho vykonávacích predpisov a najmä právneho názoru Krajského stavebného úradu Košice, vysloveného v jeho predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 17.04.2007. Uviedol, že žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie stavebného úradu i napriek tomu, že konanie bolo prerušené a bez toho, že by bol zrušil rozhodnutie o prerušení konania a upovedomil účastníkov konania, že sa v konaní pokračuje, vydal rozhodnutie č. 3495/07, hoci podľa názoru žalobcu nebol oprávnený v konaní pokračovať, ak konanie bolo prerušené. Ďalej uviedol, že žalovaný potvrdil napadnutým rozhodnutím rozhodnutie stavebného úradu i napriek tomu, že navrhovateľka v stavebnom konaní výzvu stavebného úradu na doplnenie svojho návrhu nespĺnila, keďže predložila iba odborný posudok spracovaný Ing. T., ktorý nebol podpísaný spracovateľom, nebol opatrený jeho razítkom a nebola v ňom preukázaná oprávnenosť autora na spracovanie odborného posudku. Aj keď v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa navrhovateľka predložila znalecký posudok č. 3, vypracovaný znalcom Ing. Z. W., aj tento žalobca považoval za nekvalifikovaný a nedostatočný, nakoľko bol spracovaný znalcom z odboru odvetvia stavebníctva – pozemné stavby pre oceňovanie nehnuteľností a stavebných prác a nie znalcom z odboru stavebných konštrukcií. Citovaný znalecký posudok konštatuje, že potrebná odstupová vzdialenosť medzi stavbami je minimálne 60cm, avšak takúto vzdialenosť znalec nepreukázal, nakoľko ju nedoložil žiadnym výpočtom. Sám znalec v citovanom posudku konštatuje v bode 2.1.1 na strane 2/, že priestor odstupu sa postupne zužuje od 60cm na jednej strane na 20cm na druhej strane. Takáto odstupová vzdialenosť neumožňuje riadnu údržbu existujúcej stavby E., ani uvažovanej P., pričom hrozí, že pri takejto vzdialenosti bude stavba E. zamokať a vlnnúť, čo nevyhovuje požiadavkám hygienickým ani estetickým, navyiac hrozí jej znehodnotenie. Uvedené dôkazné prostriedky považoval za nedostatočné, nehodnoverné a neodôvodňujúce. Zopakoval námietku žaloby, ktorá sa týkala rozporu medzi výkresovou a textovou časťou rozhodnutia stavebného úradu. Nesprávnosť právneho posúdenia krajským súdom videl žalobca aj v tom, že krajský súd sa nedostatočne vypořiadal s námietkou, že spis prvostupňového orgánu neobsahoval návrh podľa § 35 stavebného zákona, § 3 vyhl. č. 453/2000 Z.z., že návrh nespĺňal podmienky podľa § 3 ods. 1) citovaného zákona, že k návrhu neboli pripojené doklady podľa § 3 ods. 3 a nebola predložená dokumentácia podľa § 3 ods.

4 citovaného zákona a neobsahoval náležitostí podľa § 5 vyhl. č. 453/2000 Z.z. Taktiež sa prvostupňový súd nevyporiadal s namietanými dôvodmi, že umiestnenie stavby je v rozpore s ustanoveniami § 4, 5, 6, 8 a 15 vyhl. č. 532/2002 Z.z..

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že Krajský súd v Košiciach rozhodol správne, keď napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Ďalej uviedol, že trvá na obsahu vyjadrenia k žalobe a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Odvolanie prejednal podľa § 250ja ods. 2 prvá veta OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Rozhodol dňa 22. apríla 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené v súlade s ustanovením § 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a rozhodnutie mesta Trebišov o umiestnení stavby č. 3495/07 zo dňa 18.06.2007 bolo potvrdené v celom rozsahu. Žalobca bol účastníkom stavebného konania ako vlastník susednej nehnuteľnosti podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona, podľa ktorého v územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté. Už v odvolaní proti rozhodnutiu o umiestnení stavby žalobca uviedol dôvody, ktoré zopakoval v žalobe a tiež v odvolaní proti rozsudku krajského súdu – že spis neobsahuje návrh účastníka na vydanie územného rozhodnutia, že k návrhu na vydanie územného rozhodnutia neboli zo strany navrhovateľky priložené doklady podľa § 3 ods. 3 vyhl. č. 453/2000 Z. z., že umiestnenie stavby by bolo v rozpore s ustanoveniami § 4, 5, 6, 8 a 15 vyhl. č. 532/2002. S námietkami odvolania sa žalovaný správny orgán náležite vypořiadal. Ako to uvádza žalovaný správny orgán v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je predmetom tohto súdneho preskúmacieho konania, v danej veci riešil odvolanie proti rozhodnutiu o umiestnení stavby už po štvrtýkrát, pričom v každom odvolacom konaní odvolateľ spochybňoval odstupové vzdialenosti; fotografie, pripojené k odvolaniu žalobcu v stavebnom konaní sú zavádzajúcim dôkazom, nakoľko odvolateľ na týchto fotografiách meria odstupové vzdialenosti od úpravy povrchu územia, na ktorom mala byť umiestnená stavba v čase prvého konania, kedy bola odstupová vzdialenosť v prednej časti od stavby E. určená na 40cm, pričom sa smerom k zadnej časti zužovala až do bodu pripojenia na E.. Úprava povrchu územia zachytená na predmetných fotografiách súvisí s celkovou prestavbou „severného

námestia“ realizovanou mestom Trebišov. **V súčasnej dobe je vydané rozhodnutie o umiestnení stavby s určenou odstupovou vzdialenosťou 60cm po celej dĺžke od steny stavby E..** Pokiaľ je súčasťou rozhodnutia o umiestnení stavby, ktoré bolo doručené odvolateľovi, celková a koordinačná situácia, kde sa zužuje odstupová vzdialenosť 60cm až na 20cm, mohlo pri expedovaní rozhodnutia dôjsť k pochybeniu stavebného úradu, ktorý omylom pripojil celkovú a koordinačnú situáciu z predchádzajúceho konania. Takéto pochybenie stavebného úradu však nemôže byť dôvodom na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia. Zo spisového materiálu, predloženého žalovanému správneho orgánu, jednoznačne vyplýva, že stavba bude umiestnená vo vzdialenosti 60cm po celej dĺžke od stavby E. (odsek na strane 5 a 6 preskúmaného rozhodnutia). K námietke odvolateľa (žalobcu), že v čase konania sa v spise nenachádzal návrh na vydanie územného rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, že mu bol predložený spisový materiál, v ktorom sa okrem iného nachádzal aj návrh E. S. – E. na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby zo dňa 10.07.2006, ktorý bol stavebnému úradu doručený podľa prijímacej pečiatky úradu dňa 12.07.2006. K ďalšej námietke odvolateľa – žalobcu, že v spise chýba rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o prerušení konania, preto stavebný úrad z uvedeného dôvodu nebol oprávnený v konaní konať a vydať napadnuté rozhodnutie žalovaný správny orgán uviedol, že podľa § 140 stavebného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. Podľa § 29 ods. 4 zákona o správnom konaní správny orgán v konaní pokračuje z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka konania, len čo pominuli prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo, prípadne len čo uplynula lehota uvedená v odseku 2 citovaného ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že po predložení dokladov, požadovaných na základe výzvy, stavebný úrad pokračuje ďalej v konaní. O tejto skutočnosti nevydáva žiadne procesné rozhodnutie (odseky 4 a 5 zhora na strane 6 preskúmaného rozhodnutia).

Vychádzajúc z uvedených zistení a záverov sa aj odvolací súd stotožnil so záverom žalovaného správneho orgánu, že stavebný úrad (mesto Trebišov) neporušil zákon pri vydaní rozhodnutia, ktorým bolo povolené umiestnenie stavby.

Keď teda krajský súd dospel k právne záveru, totožnému so záverom správnych orgánov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k takému porušeniu zákonných ustanovení stavebného zákona a vykonávacej vyhlášky, ako to tvrdí žalobca, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Najvyšší súd SR preto nebude opakovať odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale naň ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15.10.2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 22. apríla 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová